

Cahit Zarifoğlu
Babam

Boyun kocaman,
Kolların güçlü.
Bir hamlede kaldırıyorsun,
Üçümüzü.

Her sabah gidersin,
Ekmeğimiz için.
Her akşam yorgun
Ama yüzün güleç,
Dönüşün bir düğün.

Biraz büyüssem
Şöyle diyeceğim:
Yoo baba,
Bu sabah bende sıra.
Sen otur evde annemle,
Dinlen.
Ben koşacağım sokakları
Rızkımız için.

Akşam,
Elimde kocaman bir somun,
Sevineceksin,
Kim bilir nasıl?
Yoo,
Teşekkür etme.
Dedim ya,
Sıra bende.

(Cahit Zarifoğlu: *Gülücük*,
Çocuk Vakfı Yayınları, İstanbul 1992, s. 23)

Bahaettin Karakoç
Ay ve Çocuklar

Ay bir dededir nur yüzlü
Çocuklar karanlıktan korkmasın diye
Gece çocuklara şarkı söyler
Masallar anlatır, güllümser

Ay bir gümüş çember
Çocuklar baktıkça gökte
Ay ışınlar saçarak
Ağır ağır döner

Ay bir koca teker
Bakırdan veya ak meşeden
Buluttan buluta
Keklik gibi seker

Ay bembeyaz bir tay
Toynakları kıvılcım saçar
Yelesine yıldızlar yapışmış
Durmadan çeker

Ay kocaman bir şeker
Çocuklar gözleriyle yer
Gönülleriyle yalarlar
Ay erir gider

Ay kıpkırmızı bir balon
İpi çocukların ellerinde
Derken çocuklar uyur
Balon da usulca söner

(Bahaettin Karakoç; *Uzaklara Türkü*,
Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara 1991, s.95)

Tevfik Fikret
Papatya

Bahar olsun da seyredin
Nasıl süsler bayırları,
Zümrüt gibi çayırları,
Yüze gülen o incecik
Gelin yüzlü papatyalar,
Altın gözlü papatyalar.

Tarlalarda hoşça giden
Sarı, turuncu, pambe, mor,
Birçok güzel çiçek olur;
Bence güzeldir hepsinden,
Gelin yüzlü papatyalar,
Altın gözlü papatyalar.

Yaprakları kıvrır kıvrır,
O da ayrı bir güzellik.
Boy bos, boyun ipincecik;
Hem güzel, hem de nazlıdır
Gelin yüzlü papatyalar,
Altın gözlü papatyalar.

Rüzgâr eser, kâh o yana,
Kâh bu yana, hep beraber,
Dalga dalga eğilirler,
Ferah verirler insana.
Gelin yüzlü papatyalar,
Altın gözlü papatyalar.

(Tevfik Fikret: *Şermin*, Oda Yayınları,
İstanbul 1991)

Behçet Necatigil
Atatürk

Ben eskiden yurt deyince
Şimdi bir düş gibi gelir
O tarih ne tarihtir
Zaferler peşinde.

Sarp dağların eteğinde
Bunca ırmak
Yeşil vadilerden akarak
Dalıp gider bozkırların içine.

Herkes işinde gücünde
Gökyüzü, şanlı bayrak
Deniz, orman ve toprak
Yolumuzun üstünde.

Ben eskiden yurt deyince
Böyle düşündürdüm yurdumu
Yurdun Atatürk olduğunu
Anladım Atatürk ölünce.

Atatürk bu yurda
Ellerini verdi,
Büyüyen çocuklarda
Atatürk'ün elleri.

Atatürk bu yurda
Gözlerini verdi,
Gökyüzü bir üzgün mavi
Atatürk öldü öleli.

(Behçet Necatigil: *Şiirler*, Yapı Kredi Yayınları,
İstanbul 2002, s.192)